

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoCsp/10/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116225205
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboslava Vanková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2116225205.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľuboslava Vanková a sudkýň: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Eva Behranová, v právnej veci žalobcu: BENCONT COLLECTION, a. s., IČO 47 967 692, so sídlom Vajnorská 100/A, Bratislava, proti žalovanému: C. R., narodený X.X.XXXX, bytom R. XXXX/X, R.-M., o zaplatenie 916,48 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 19Csp/135/2016-96 zo dňa 30.9.2019 v zamietajúcom výroku, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania r u š í a vec mu v zrušenom rozsahu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom označeným v záhlaví súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 916,48 eur, úroky vo výške 227,31 eur a úrok z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 916,48 eur od 6.12.2013 do zaplatenia, poplatok vo výške 3,32 eur, všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku (prvý výrok), vo zvyšku žalobu zamietol (druhý výrok) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (tretí výrok).

2. Rozsudok označený v záhlaví súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 497, § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že dňa 18.1.2012 bola uzatvorená zmluva o úvere medzi žalovaným ako dlžníkom a Poštovou bankou, a.s. Bratislava, predmetom ktorej zmluvy bolo poskytnutie pôžičky vo výške 1.000 eur, výška mesačnej splátky bola 30,62 eur, dátum prvej platby bol dňa 18.2.2012, počet splátok 70, celková výška nákladov 925,21 eur, dátum konečnej splatnosti 18.11.2017, priemerná RPMN 26,10 %, RPMN 30,48 %, úroková sadzba 25,50 %. Z výzvy na úhradu dlžnej sumy zo dňa 5.12.2013 a doručenky vyplynulo, že žalovanému bolo oznámené, že podstatným spôsobom porušil ustanovenia zmluvy o úvere, ku dňu 5.12.2013 je pohľadávka predčasne splatnou v celom rozsahu, pričom výzva bola žalovanému doručená dňa 13.12.2013. Z listiny „Aktuálny stav úveru ku dňu 31.8.2015“ vyplynulo, že nezaplatené poplatky vo výške 60,24 eur predstavujú nasledovné: poistné D1 18.1.2013 - 2,62 eur; poistné D1 18.2.2013 - 2,62 eur; poistné D1 18.3.2013 - 2,62 eur; poistné D1 18.4.2013 - 2,62 eur; poistné D1 18.5.2013 - 2,62 eur; poistné D1 18.6.2013 - 2,62 eur; poistné D1 18.7.2013 - 2,62 eur; poistné D1 18.8.2013 - 2,62 eur; 1. upomienka na úverovom účte dňa 2.9.2013 - 9,96 eur; 2. upomienka na úverovom účte dňa 30.9.2013 - 24,90 eur, poplatok za upozornenie pred výzvou dňa 5.12.2013 - 3,32 eur.

4. Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že z predložených listinných dôkazov mal preukázaný skutkový stav tvrdený žalobcom, preto uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu istiny vo výške 916,48 eur spolu s vyčísleným zmluvným úrokom do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru dňa 5.12.2013 vo výške 227,31 eur a poplatok za výzvu na splatenie úveru zo dňa 5.12.2013 vo výške 3,32 eur. Súd prvej inštancie nevyhovel žalobe v časti nároku na zaplatenie úroku vo výške 25,5% ročne zo sumy 916,48 eur od 6.12.2013 do zaplatenia s príslušenstvom, t. j. za obdobie po vyhlásení predčasnej splatnosti, keď vyhlásením predčasnej splatnosti úveru nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. Súd prvej inštancie zamietol žalobu i v časti uplatneného poistného vo výške 20,96 eur, keď pre uzavretie poistnej zmluvy je v zmysle ustanovenia § 791 ods. 1 Občianskeho zákonníka obligatórnou náležitosťou jej písomná forma. V danom prípade pre uzavretie zmluvy o pôžičke bola písomná forma zachovaná iba v časti uzavretej zmluvy o pôžičke, ktorá je tzv. „formulárovou zmluvou“, keď údaje o poistení boli súčasťou predtlaču zmluvy, preto nemožno mať za to, že došlo k písomnému uzavretiu poistnej zmluvy. Súd prvej inštancie návrh zamietol i v časti uplatneného poplatku vo výške 9,96 eur za 1. upomienku na úverovom účte dňa 2.9.2013, poplatku vo výške 24,90 eur za 2. upomienku na úverovom účte dňa 30.9.2013, poplatku za upozornenie pred výzvou vo výške 3,32 eur zo dňa 5.12.2013, nakoľko žalobca nepreukázal vznik nároku na uvedené poplatky, keď nepreukázal, že upomienky boli vystavené a zaslané žalovanému. Nakoľko žalovaný nezaplatil dlžnú sumu žalobcovi v lehote splatnosti, dostal sa do omeškania dňom nasledujúcim po splatnosti jednotlivých splátok úveru a následne po vyhlásení mimoriadnej splatnosti (úrok z omeškania vyčíslený ku dňu zosplatenia vo výške 1,31 eur bol zaplatený), preto súd prvej inštancie žalobcovi priznal úrok z omeškania z dlžnej sumy istiny za obdobie od 6.12.2013 do zaplatenia, pričom vychádzal zo základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky, ktorá v období od 13.11.2013 do 10.6.2014 bola 0,25%.

5. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, keďže žalobca bol v konaní úspešnejší a neúspech mal len v nepatrnej časti.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f), g), h) Civilného sporového poriadku. V odvolaní uviedol, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné a arbitrárne, pretože nie je zrejmé, z akého právneho predpisu súd vychádzal, keď uzavrel, že po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalobca nemá nárok na dohodnuté zmluvné úroky. Poukázal na § 16 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého: „Spotrebiteľ má právo kedykoľvek počas doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere spotrebiteľský úver úplne alebo čiastočne splatiť pred dohodnutou lehotou splatnosti. V takom prípade je spotrebiteľ povinný uhradiť úrok a náklady vzniknuté len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia.“ Tiež poukázal na to, že rozhodovacia prax súdov v otázke priznávania zmluvných úrokov po zosplatení úveru je rôznorodá, čo nie je v súlade s princípom právneho štátu, ktorého obsahom je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď. V prípade zmluvného úroku zastáva názor, že ide o dohodnuté zmluvné plnenie akcesorickej povahy. Uvedené znamená, že takéto plnenie je nevyhnutne spojené s istinou úveru, od ktorej existencie závisí aj samotný zmluvný úrok ako forma odmeny veriteľa za poskytnutie predmetného úveru. Z jazykového výkladu § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka je zrejmé, že veriteľ má nárok na úrok až do splatenia úveru. Zosplatenie úveru je len zmena termínu splatnosti, na ktorú má veriteľ nárok. V prípade ak by veriteľ úver nezosplatil, dlžník by bol povinný platiť zmluvné úroky. Ak je teda dlžník povinný platiť zmluvné úroky v prípade, ak platí úver v splátkach, odporuje logickému výkladu, aby bol od toho oslobodený v prípade oprávnenej zmeny termínu splatnosti. Úroky z úveru sú odplátou za poskytnutie peňažných prostriedkov na základe úverovej zmluvy, predstavujú cenu úveru. Dlžník je povinný platiť úroky od okamihu reálneho poskytnutia peňazí do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Na povinnosť platiť úroky z úveru nemá vplyv ani zosplatenie úveru. Táto povinnosť zásadne trvá do času reálneho vrátenia poskytnutého úveru. Je nepochybné, že úročenie úveru zmluvnou úrokovou sadzbou od jeho poskytnutia až do úplného splatenia bolo úmyslom žalobcu a žalovanému musel byť tento zámer vzhľadom formuláciu jasný. S Obchodnými podmienkami úveru sa žalovaný oboznámil a vyjadril s nimi súhlas, čo potvrdil svojím podpisom na zmluve. Vzhľadom na fakt, že k vráteniu celej poskytnutej istiny doposiaľ nedošlo, nedošlo ani k zániku dohodnutého záväzku žalovaného, v zmysle ktorého je povinný naďalej uhrádzať zmluvne dohodnuté úroky. Možno teda zhrnúť, že v prípade zmluvného úroku ide

de facto o odmenu veriteľa za poskytnutie úveru, pričom v uvedenom prípade k vráteniu plnej výšky úveru zo strany žalovaného doposiaľ nedošlo, na základe čoho je žalobca naďalej oprávnený aj na zaplatenie tejto položky. V ďalšom žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 41Co/13/20048, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11C/22/2018, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/113/2018. Žalobca žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

7. Žalovaný odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie nepodal, k odvolaniu žalobcu sa nevyjadril.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (aktuálne § 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f), g), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku a vo výroku o nároku na náhradu trov konania zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku) a vec mu v zrušenom vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

9. Súd prvej inštancie už právoplatným prvým výrokom preskúmaného rozsudku (§ 367 ods. 2 veta prvá Civilného sporového poriadku) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 916,48 eur, úroky vo výške 227,31 eur a úrok z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 916,48 eur od 6.12.2013 do zaplatenia, poplatok vo výške 3,32 eur, všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Predmetom odvolacieho prieskumu tak zostal napadnutý zamietajúci druhý výrok a závislý tretí výrok o nároku na náhradu trov konania rozsudku súdu prvej inštancie. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcu je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie správne a zákonne žalobu vo zvyšku zamietol.

10. Jednou z odvolacích námietok žalobcu, avšak zásadnou, bolo namietanie, že rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej časti nepreskúmateľný a arbitrárny, pretože z neho nie je zrejmé, z akého právneho predpisu súd prvej inštancie vychádzal, keď uzavrel, že po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru nemá žalobca nárok na dohodnuté zmluvné úroky.

11. Vady zakladajúce zmätočnosť súdneho rozhodnutia, ktoré súd zavinil svojím procesným postupom, spravidla vždy strane odnímajú možnosť konať pred súdom. Tieto vady zakladajú nepreskúmateľnosť rozhodnutia ako celku, ktorá môže byť dôsledkom obsahovej a gramatickej nezrozumiteľnosti, neurčitosti alebo neodôvodnenosti rozhodnutia. V prípade, keď je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné, jedná sa o zmätočné rozhodnutie. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo strany na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkové otázky. Samotné rozhodnutie musí byť logickým a právnym vyústením priebehu konania, pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na prvky vykonateľnosti, zrozumiteľnosti a určitosti jeho skutkových a právnych dôvodov vo vzťahu k výroku rozhodnutia.

12. Podľa § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

13. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neutržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

14. Odvolací súd z obsahu preskúmaného rozsudku ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie nevyhotovil rozsudok v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Tu je potrebné dať za pravdu odvolateľovi, že závery pre čiastočné zamietnutie žaloby v ňom obsiahnuté sú nedostatočné. V odôvodnení rozsudku nie sú uvedené komplexne skutkové zistenia v spojitosti s čiastkovými zisteniami, ktoré by mali mať logickú nadväznosť, aby v súhrne umožnili vytvoriť záver o celkovom skutkovom stave. Súd musí potrebné údaje, hodnotenia a závery o rozhodných skutočnostiach formulovať vlastnými slovami s prihliadnutím na konkrétne okolnosti danej veci, a to najmä na obsah dokazovania, zložitosť zisťovania skutkového stavu, návrhy strán na doplnenie dokazovania, čo v odôvodnení preskúmaného rozsudku absentuje. Preskúmaný rozsudok tak nenapĺňa požiadavku zrozumiteľnosti a presvedčivosti. Napadnuté rozhodnutie neobsahuje ani presvedčivé hodnotenie dôkazov, keďže v ňom nie je nepochybným spôsobom uvedené, ktoré z rozhodných skutkových okolností boli preukázané a ktoré nie. Z obsahu odôvodnenia preskúmaného rozsudku v zamietajúcej časti nie je ani jednoznačne zrejmé, aké konkrétne žalobcom uplatnené nároky považoval súd prvej inštancie za neopodstatnené, keďže súd prvej inštancie ich bez pochybností nešpecifikoval, resp. ich špecifikácia bola rozdielna od petitu žaloby. Vo vzťahu k zamietnutiu nároku na zaplatenie úroku súd prvej inštancie len citoval z rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/190/20014. Bez riadneho vysvetlenia, resp. úvahy, v odôvodnení preskúmaného rozsudku súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku zamietol. Podľa názoru odvolacieho súdu nie je záver súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby vo zvyšku náležite odôvodnený. Súd prvej inštancie sa mal v rozhodnutí venovať presvedčivému odôvodneniu čiastočného zamietnutia žaloby s vymedzením jednotlivých dielčích nárokov spôsobom korešpondujúcim petitu žaloby, resp. spôsobom nespochybniteľným zamietnuté nároky. Za týchto okolností rozsudok súdu prvej inštancie nie je v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, keďže súd prvej inštancie svoje rozhodnutie o zamietnutí žaloby vo zvyšku neodôvodnil ústavne prijateľným spôsobom, odňal stranám možnosť konať pred súdom a tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces, ktorý nedostatok nemožno napraviť v odvolacom konaní. Odvolacia námietka žalobcu o nedostatočnom odôvodnení preskúmaného rozsudku v zamietajúcej časti je opodstatnená.

15. Za zvlášť závažné pochybenie považuje odvolací súd aj nedostatky v právnom posúdení nároku žalobcu na zaplatenie úroku po zosplatnení, keďže súd prvej inštancie neuviedol žiadne zákonné ustanovenia, na základe ktorých dospel k záveru o neopodstatnenosti tohto nároku, resp. nevyložil právne aplikačné úvahy, ktoré by ho viedli k podradeniu skutkovej podstaty pod príslušné právne normy. Pritom práve konkrétna norma hmotného práva určuje základný rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Posúdiť splnenie dôkaznej povinnosti možno práve iba v kontexte konkrétneho predpisu hmotného práva, čo však súd prvej inštancie podľa obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku nevykonal. Z odôvodnenia preskúmaného rozsudku tiež nevyplýva žiadne právne posúdenie tohto nároku, hoci súd prvej inštancie dospel k záveru o jeho neopodstatnenosti.

16. Uvedené nedostatky odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý súd prvej inštancie dostatočným spôsobom neodôvodnil zvolený spôsob rozhodnutia v prejednávanej veci, viedli k nesplneniu požiadavky obsiahnutej v ustanovení § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku na riadne odôvodnenie rozsudku, v dôsledku čoho došlo k porušeniu práva strán na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie tým, že svoje rozhodnutie neodôvodnil vo vzťahu k preukázanému skutkovému stavu,

nedal odpoveď na opodstatnenie svojho postupu, na základe ktorého žalobu vo zvyšku zamietol. Len dodržiavanie povinnosti odôvodniť rozhodnutie môže zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodovania súdov a vylúčiť ľubovôľu, lebo len vecne správne rozhodnutie a náležité odôvodnené rozhodnutie napĺňa ústavné kritéria vyplývajúce preň z Ústavy SR a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

17. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že u nepreskúmateľného rozhodnutia nemožno hodnotiť správnosť relevantných právnych otázok, keď nemôže byť žiadnej pochybnosti o tom, že nahrádzanie faktickej pasivity súdu prvej inštancie v uvedenom smere činnosťou odvolacieho súdu neprichádza do úvahy, nakoľko úlohou odvolacieho súdu je len prieskum správnosti rozhodnutí súdu prvej inštancie s prípadným menej náročným doplnením alebo zopakovaním dokazovania, čo vylučovalo prípadné rozhodnutie odvolacieho súdu s konečnou platnosťou.

18. S poukazom na vyššie uvedené bolo potom nevyhnutným, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku zrušil (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku) a vec vrátil súdu prvej inštancie v zrušenom rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

19. Povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní v právoplatne neskončenej vrátenej časti bude opätovne vec preskúmať, zaoberať sa pritom vecnou aj právnou správnosťou a dôvodnosťou žalobcom uplatnených jednotlivých nárokov, za tým účelom v prípade potreby v súlade s ustanovením § 295 Civilného sporového poriadku doplniť dokazovanie, jeho výsledky nadväzne opätovne komplexne vyhodnotiť (najmä so sústredením sa na sporné otázky, ako aj odvolacie argumenty odvolateľa), posúdiť podľa príslušných hmotnoprávných ustanovení a následne v právoplatne neskončenej časti znova vo veci rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku odôvodniť.

20. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie aj v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania. Podľa ustanovenia § 389 písm. b) Civilného sporového poriadku a ustanovenia § 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku však musel odvolací súd zrušiť rozsudok súdu prvej inštancie aj v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania a v tejto časti vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vo vzťahu k tejto časti odôvodnenia rozsudku odvolací súd musí taktiež konštatovať, že toto je v rozpore s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, preto sa rozhodnutie v tejto časti stalo nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov, čo je dôvodom na zrušenie rozsudku i vo výroku o nároku na náhradu trov konania pre jeho nezrozumiteľnosť. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie v časti o nároku na náhradu trov konania totiž vyplýva len konštatovanie, že žalobca bol v konaní úspešnejší a neúspech mal len v nepatrnej časti príslušenstva - úroku. V súdenom spore si žalobca uplatnil nárok na zaplatenie istiny v sume 916,48 eur, úroku vo výške 1.052,7 eur, úroku vo výške 25,50 % ročne zo sumy 916,48 eur od 8.11.2016 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 916,48 eur od 8.11.2016 do zaplatenia a poplatkov vo výške 60,24 eur, keď súd prvej inštancie žalobe vyhovel v časti o zaplatenie sumy 916,48 eur, úroku vo výške 227,31 eur a úroku z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 916,48 eur od 6.12.2013 do zaplatenia, poplatku vo výške 3,32 eur a vo zvyšku žalobu zamietol. Hoci súd prvej inštancie v časti žalobe vyhovel a v časti žalobu zamietol, z odôvodnenia preskúmaného rozsudku nie je zrejmé, ako dospel ku konštatovaniu úspechu žalobcu vo veci a prečo sa zaoberá nepatrným neúspechom žalobcu, keď právna úprava podľa ustanovenia § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku je už neúčinná a podľa aktuálnej právnej úpravy Civilného sporového poriadku bolo povinnosťou súdu prvej inštancie dôsledne vypočítať pomer úspechu a neúspechu strán v spore. Po preskúmaní tohto výroku tiež odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie nesprávne postupoval, keď pri konštatovaní úspechu žalobcu nezohľadnil tak kapitalizované príslušenstvo, ako aj ďalšie (nevyčíslené) príslušenstvo. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 1MCdo/1/2004 zo dňa 27.4.2004, ktorý sa venoval obdobnej problematike, pričom vyslovil právny záver, v zmysle ktorého neúspech žalobcu ohľadne príslušenstva žalovanej sumy nemôže byť bez ďalšieho prehliadaný a poukazuje na to, že úspech v konaní sa posudzuje podľa žalobného petitu, pričom žalobca si od žalovaného okrem istiny uplatnil aj nárok na príslušenstvo, a teda v prípade, ak žalobca na žalobou uplatnené príslušenstvo nemá nárok, považuje sa žalobca v zamietajúcej časti petitu za neúspešného.

21. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd tiež zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku) a vec mu v zrušenom rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

22. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku), nakoľko nesprávne rozhodnutie s nutnosťou jeho zrušenia zakladá povinnosť súdu prvej inštancie rozhodnúť aj o nároku na náhradu odvolacieho konania, pričom pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie vezme súd prvej inštancie dôsledne na zreteľ zásadu úspechu vo veci a pri výpočte pomeru úspechu strán vo veci zohľadní aj žalobcom uplatnené príslušenstvo.

23. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).